

[Merete Aarup]

– med streng under »antager« – at der hvert år sker 12.000 børneulykker på legepladser. 30 pct. af ulykkerne sker på daginstitutionernes legepladser, og 70 pct. af alle ulykker er faldulykker. De fleste falduheld, som jeg vil foretrække at kalde dem, finder sted, hvor faldunderlaget er af træ, linoleum, grus, jord, græs eller sand. Skal man forhindre, at et falduheld bliver til en ulykke, skal man både se på faldunderlag og på faldhøjde.

Andre uheld sker på grund af dårlig vedligeholdelse, hærværk og uegnede legeredskaber. Det er rigtigt, at der ikke findes danske normer for legeredskaber, men at legeredskabsfabrikanterne henholder sig til de tyske normer. På grund af to dødsulykker, der er sket i de senere år, er det fra lægelig side udtalt, at virkeligheden altid vil overgå fantasien; ikke alle ulykker kan forudses, men man må være i stand til at bruge de dyrekøbte erfaringer.

Jeg finder, at de retningslinjer, som Børne- & Ungdomspædagogernes Landsorganisation har udarbejdet, er et godt initiativ og et godt redskab for dem, som har ansvaret for institutionernes legepladser, nemlig kommunerne, og i tillægget til Børn & Unge peges der på mange detaljer, der kan være eller vil blive årsag til et uheld eller en ulykke. Derfor er jeg ganske enig med socialministeren i betænkkeligheden ved at blåstempe legeredskaberne, fordi det netop kan flytte ansvaret fra kommunerne.

Jeg mener, at erfaringerne samt retningslinjerne fra BUPL og »Vejledning fra Dansk Legeselskab« er et materiale, der må være retningsgivende ude i kommunerne, når legepladser indrettes i institutioner og offentlige parker. Kommunerne, pædagogerne og forældrene må være den bedste ekspertise, når det gælder sikkerhed og forebyggelse ved brugen af de udendørs legeredskaber. Der er i de senere år bygget mange spændende legepladser op, men BUPL siger også i sit blad:

»Med udfordringer til børnene indeholder disse udfordringer også faremomenter.«

Når man bygger spændende legepladser op, er det fristende at spørge: hvordan skal de mange utraditionelle legepladser, bl.a. byggelegepladser, passes ind i en standard-norms retningslinjer? Vi finder, det er væsentligt, at ministeren i det kommende reviderede institutionscirkulære medtager nogle generelle betragtninger om legepladser, men

vi må i dag afvise det forslag, SF har fremsat.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Det er altid en god idé at diskutere, hvordan vi kan beskytte vore børn mod ulykker, men jeg synes, at folketinget som forum er forkert, når det drejer sig om de ideer, der er i dette forslag.

Vi vil selvfølgelig alle sammen gerne være med til at bekæmpe ulykker, der går ud over børn, og vi mener også, at de, der har med børnene at gøre til daglig, kender deres ansvar. Vi finder ikke, at der skal lovgives centralt om disse ting; det tror vi nemlig ikke rigtig på kan lade sig gøre. Forholdene er jo fantastisk forskellige rundt omkring i landet på legepladserne, og børnene er meget forskellige. Jeg har spurgt mig selv, og nu vil jeg godt spørge forslagsstillerne: tror man da ikke på, at kommunerne kan leve op til deres ansvar, eller er det pædagogerne, man ikke tror på holder øje med børnene ude på legepladserne? Venstre er også på dette punkt imod en central styring af kommunerne, og vi er specielt imod, at man skal lovgive så detaljeret.

Vi er først og fremmest imod, fordi vi altså ikke tror på, at det hjælper, og jeg vil godt spørge, hvordan man vil lave disse regler. Hvad med de legepladser ude på landet, hvor man har ponyheste, man lader børnene ride på? Skal det så have noget med ponyens temperament at gøre, og hvor gamle skal børnene være? Hvad vil man gøre ved det legetøj, som man har godkendt, når det bliver slidt, når det bliver udsat for hærværk? Hvordan vil man lave bestemmelser om det, og hvordan vil man håndhæve dem? Det vil jeg godt have svar på.

Dette med børneopdragelse og at tage sig af børn er og bliver et spørgsmål om ansvaret hos dem, der passer børnene, og vi tror altså i venstre, at pædagogerne kan leve op til dette ansvar.

Jeg vil godt principielt sige, at vi vender os imod den opfattelse, at der skal lovgives om alt. Det går nemlig hen og bliver en sovepude, det personlige ansvar förflygtiges. Vi vil godt være med til at diskutere ulykker, og vi vil godt være med til at nedbringe deres antal, men det mener vi også at vore folk rundt omkring er med til hver på sin plads.